

Hegedűs
Attila

Világnézet

Áll a bácsi az orvos előtt. Nézik egymást – az orvos a bácsit, a bácsi az orvost. Az orvos kissé ideges, a bácsi érdeklődve nézeget körbe.

– Pista bácsi, ez így nem lesz jó.

Semmi válasz.

– Pista bácsi, ezt most tessék gyorsan abbahagyni, mindjárt jönnek az ünneplők.

Pista bácsi érdeklődve nézi az orvost, lentől fentig. Őszülő haját, Mexx márkájú szemüvegét – alul kis félkör alakban olvasólencsével –, professzoros szakállát, nyakkendőjét, fehér köpenyét, élre vasalt nadrágját, legfelül pedig a fekete lakkcipőt. Széttöri az ember lábát, de nem akar kimenni a divatból.

Az orvos kínosan feszeng. Ahogy a bácsi így szemléli a világot, abból természetszerűleg következik, hogy alfelét düllesztí az orvos felé. Nem akarja persze őt megsérteni, de hát ez a világnézet már csak ezzel jár. Nem tehet róla.

– Pista bácsi, gondoljon bele: százéves évforduló... Irodalmi konferenciák, emlékműsorok a tévében... Monográfiák... Izé, ez tényleg nem illik, így fogadni. Elvégre irodalmunk nagyjának tetszik lenni! Emléktáblák! Mellszobrok!

Csönd. A bácsi csak mosolyog a két lába között.

– És ez az évszázad, amiről itten beszélünk. A *Himnusz* alcíme az, hogy *A magyar nép zivataros századaiból* – pedig azok hol voltak ehhez képest, amit meg tetszett élni! Két világháború, nemzettest-csonkolás, két diktatúra – egy rövid ideig tartó kemény és egy hosszú, lassan lágyuló – minderre tessék már méltósággal, tisztelettel, a helyzetnek megfelelően emlékezni!

Csönd. Az orvos kezd kijönni a sodrából.

– És itt van a mai világ, ami aztán igazán nem vicces. Maga semmit nem tud komolyan venni? Majd én megmondom magának, mi van itt: ilyen nagy veszélyben még nem volt a kultúránk, a tévé és az internet kiveszi az emberek kezéből a könyvet! A szélsőségek elötörnek, minden megy tönkre, szétesik a világ!!! – az orvos már ordít, hosszú, kissé göbös mutatóujját az ég felé emelve rázza. – Viselkedjen már, Pista bácsi, az Istenért! A mai nemzedék öntől várja az útmutatást!

Az orvos kifulladás, levegőért zihál, ujjá még mindig görcsösen és vádlón mered fölfele.

És ekkor végre megszólal a bácsi.

– Doktor úr, észrevette már, hogy milyen mókásan lóg a mutatóujja, amikor ilyen fennkölt?

(A szerző evangélikus lelkész)

